

TANA
FRENCH
**MISTERUL
ULMULUI**

Traducere din limba engleză de

IULIA DROMERESCHI

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Cătălina STANISLAV, Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Anca COMAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FRENCH, TANA

Misterul ulmului / Tana French ; trad. din lb. engleză: Iulia Dromereschi . –
București: Nemira Publishing House, 2021

ISBN 978-606-43-1087-3

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

Tana French
THE WYCH ELM
Copyright © Tana French, 2018.
All rights reserved.

© NEMIRA, 2021
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1087-3

„Doamne, noi știm ce suntem, dar nu știm ce putem fi.“¹

WILLIAM SHAKESPEARE, *Hamlet*

¹ William Shakespeare, *Hamlet*, Actul IV, Scena 5, traducere de Ion Vinea, apud *Opere*, Editura Univers, București, 1971, p. 526 (n. red.).

Mereu m-am considerat norocos. Nu vreau să afirm că aş fi unul dintre cei care ghicesc numerele la loterie și câștigă milioane de euro sau care întârzie și ratează la câteva secunde zboruri ce se vor prăbuși, nelăsând supraviețuitori. Vreau să zic doar că am reușit să trec prin viață fără să am parte de ghinioanele de care tot auzi. N-am fost abuzat când eram mic și nici bătut la școală de către colegi. Părinții mei nu s-au despărțit, nici nu au murit și nu au fost nici dependenți de droguri. Nici măcar nu se certau, decât pe nimicuri. Niciuna dintre iubitele mele nu m-a înșelat, cel puțin din câte știu, și nici nu mi-a dat papucii în circumstanțe traumatizante. N-am fost lovit de vreo mașină. Cea mai gravă boală a mea a fost varicela. Nici măcar aparat dentar nu am purtat. Nu că m-aș fi gândit prea mult la asta, dar, când mi-am dat seama, am simțit că totul mergea exact cum trebuie.

Sigur, mai era și Ivy House¹. Nu cred că m-ar putea convinge cineva, nici măcar acum, că eram altfel decât foarte norocos pentru că o aveam. Știu că lucrurile nu erau chiar atât de simple. Cunosc toate motivele, în detaliu. Pot să le expun într-un șir ordonat, desăvârșit și scris cu rune, ca pe niște crenguțe negre în zăpadă, și să mă uit la ele până când

¹ „Casa cu iederă“, în lb. engleză (n. tr.).

aproape că mă voi convinge singur. Dar e nevoie doar de un iz potrivit – de iasomie, de ceai negru Lapsang Souchong sau de cel al unui săpun specific, de modă veche, al cărui nume nu l-am identificat încă – sau doar de o rază de lumină a soarelui de după-amiază, care să pice în unghiul potrivit, și gata, sunt pierdut. Îi cad din nou în mreje, fermecat.

Nu cu multă vreme în urmă mi-am sunat verișorii să vorbim despre asta. Era în preajma Crăciunului și mă amețisem cu vin fiert la o petrecere groaznică la muncă, altfel nu i-aș fi sunat niciodată, sau, în orice caz, nu ca să le cer părerea, sfatul sau orice oi fi căutat. Susannei i s-a părut o întrebare stupidă.

– Da, evident că am avut noroc. Era un loc fantastic. Apoi, fiindcă tăceam, a adăugat: Dacă te afectează celelalte chestii, atunci eu, personal... (se-aude, lung, sunetul scos de-o foarfecă trecută cu dibăcie prin hârtie, un cor de băieți, dulci și angelici, pe fundal; e clar: împacheta cadouri)... nu m-aș deranja. Știu că e mai ușor de zis, dar serios, Toby, să te legi de asta după atâția ani, ce rost are? Dar na, fiecare cu ale lui.

Leon, care la început se bucurase sincer să îmi audă vocea, s-a încordat pe loc.

– De unde să știi eu? Ascultă, dacă tot vorbim acum... Voiam să-ți trimit un e-mail. Mă gândesc să vin pe acasă de Paști. O să fii...

Am devenit ușor combativ și am cerut un răspuns, chiar dacă știam perfect că era abordarea greșită cu Leon, iar el s-a prefăcut că nu mai avea semnal și mi-a închis.

Și totuși... Și totuși... Contează. Ivy House contează, din punctul meu de vedere, indiferent de valoarea ei, mai mult decât orice. Atât de mult mi-a luat să mă gândesc ce înseamnă norocul, cât de alunecos și delicios de înșelător, cât de veșnic încurcat și înnodat în propriile ascunzători și cât de letal poate fi.

Noaptea aceea... Știu că există un număr infinit de locuri în care poți începe orice poveste și sunt perfect conștient că toți cei implicați în cea de față ar avea o problemă cu alegerea mea:

parcă văd colțul gurii Susannei ridicat și parcă aud pufnetul lui Leon, ridiculizându-mă. Dar nu mă pot abține. Pentru mine, totul se rezumă la noaptea aceea, la balamaua roasă de întuneric dintre „înainte“ și „după“, fâșia strecurată de sticlă înșelătoare, care nuanțează tot ce se află într-o parte în culorile sale mohorâte și lasă totul luminos, dureros de aproape, intangibil, de partea cealaltă. Chiar dacă este absurd, într-un mod care se poate demonstra, pentru că, de fapt, craniul fusese deja vârât în ungherul lui de ani întregi, atunci, și cred că e destul de clar că oricum ar fi reapărut în vara aceea, nu mă pot abține să nu cred, la un nivel mai adânc decât cel rațional, că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat fără noaptea aceea.

La început, a părut o seară plăcută. O seară extraordinară, de fapt. Era o vineri din aprilie, prima zi care chiar păruse de primăvară, și ieșisem cu doi dintre cei mai buni prieteni de școală. Pubul lui Hogan era plin. Părul fetelor era parcă înmuiat de căldura de peste zi, iar mânecile băieților erau suflecate. Straturi de conversație și râset umpleau aerul, până când muzica a devenit un reggae subliminal, voios, bum, bum, bum, urcând din podea prin picioare. Mă simțeam foarte *high* și nu luasem cocaină sau altceva. Avusesem niște probleme la muncă săptămâna aceea, dar în ziua respectivă se rezolvase totul, iar triumful mă amețea, mă tot surprindeam vorbind prea repede sau dând talpă halbei cu o mișcare spectaculoasă. O brunetă extrem de drăguță de la masa de alături îmi arunca ochede și zâmbea o secundă prea mult când o priveam. Nu aveam de gând să acționez, pentru că aveam o iubită minunată și nicio intenție să o înșel, dar mi se părea cool să știu că nu îmi ieșisem din mână.

– Îți place de tine, a zis Declan, arătând din cap spre brunetă, care își dăduse capul pe spate și râdea extravagant la o glumă făcută de prietena ei.

– Are gusturi bune.

– Cum e Melissa? a întrebat Sean, și mi s-a părut fără rost.

Și să nu fi existat Melissa, bruneta nu era genul meu. Avea curbe dramatice, abia reținute de o rochie strâmtă, roșie, retro,

și părea să fi fost mai în elementul ei într-un bistro înecat în fum de Gauloises, uitându-se la niște tipi care se băteau pentru ea cu cuțitul.

– Grozavă, am zis și era adevărat. Ca întotdeauna.

Melissa era opusul brunetei. Mignonă, cu un chip dulce, păr blond, pufos și câțiva pistrui presărați, atrasă din fire de lucrurile care o făceau fericită pe ea și pe toată lumea: rochiile înflorate din bumbac moale, pâine coaptă de mâinile ei, să danseze pe orice se nimerea la radio, picnicuri cu șervete din pânză și brânzeturi ridicole. Trecuseră câteva zile de când o văzusem ultima dată, iar gândul la ea m-a făcut să îmi fie dor de toate, de râsul ei, de nasul ei îngropat în scobitura gâtului meu, de parfumul de caprifoi al părului ei.

– E minunată, mi-a zis Sam, cu puțin prea mult înțeles.

– Da, este. Tocmai am spus asta. Ies cu ea, deci știi că e minunată. E minunată.

– Ești tripat? a întrebat Dec.

– De compania voastră. Tu ești echivalentul uman al celui mai pur și mai alb praf columbian.

– Ești tripat! Scuipă tot! Nenorocitul!

– Sunt curat ca un fund de bebeluș. Tare cretin mai ești!

– Atunci de ce te uiți la femeia aia?

– E frumoasă. Un tip poate aprecia ceva frumos fără să...

– Prea multă cafea, a zis Sean. Mai bea. Te rezolvă.

Arăta spre berea mea.

– Ce nu fac eu pentru tine? am zis și am dat peste cap mare parte din ce rămăsese. Ahhh.

– Este superbă, a zis Dec, privind-o gânditor pe brunetă. Ce risipă.

– Dă-i drumul, am spus.

Nu avea s-o facă. N-o făcea niciodată.

– Da, sigur.

– Haide. Cât se uită încoa'.

– Nu se uită la mine. Se uită la tine. Ca de obicei.

Dec era îndesat, purta ochelari și avea o chică de păr arămiu, ciufulit. Arăta OK, dar, la un moment dat, se convinsese că nu era așa, iar asta avea urmări previzibile.

– Hei, a zis Sean, prefăcându-se jignit. Se uită tipele la mine.

– Da, desigur. Se întreabă dacă nu vezi sau dacă ai pierdut un pariu de porți tricoul ăla.

– Ești gelos, a zis Sean clătînând din cap.

Sean era un tip masiv, de aproape 1,90. Avea o față mare și lată, iar mușchii pe care și-i dezvoltase jucând rugby abia începeau să se înmoaie. De fapt, beneficia din plin de atenția femeilor, deși nu conta, pentru că era cu aceeași fată din liceu și erau fericiți.

– E o chestie urâtă.

– Nu-ți face griji! l-am liniștit pe Dec. Totul se va schimba pentru tine. Cu... am făcut un semn subtil spre capul lui.

– Cu ce?

– Știi tu. Cu alea... am zis, arătând repede spre părul meu.

– Ce tot zici?

Aplecându-mă discret peste masă, am murmurat:

– Meșele. Bună treabă, omule!

– N-am meșe!

– N-ai de ce să te rușinezi. Toate vedetele își pun meșe acum. Robbie Williams... Bono...

Ceea ce sigur că l-a enervat pe Dec și mai tare.

– Nu-i nimic greșit cu părul meu!

– Asta zic. Arată minunat meșele alea.

– Nu sunt evidente, l-a liniștit Sean. Nu zic că sunt evidente.

Sunt doar mișto, știi?

– Nu sunt evidente pentru că *nu există*. *Nu am...*

– Haide, am zis. Le văd. Aici și...

– Ia mâna de pe mine!

– Știu ce să facem. Hai să o întrebăm pe tipa ta ce crede.

Am dat să îi fac un semn brunetei.

– Nu. Nu, nu, nu. Toby, vorbesc serios. Chiar o să te omor...

Dec voia să mă apuce de mâna pe care o fluturam.

M-am ferit.

– Este un început perfect de conversație, a zis Sean. Nu știi cum să intri în vorbă, nu? Ei, uite șansa.

– Să vă fut, ne-a zis Dec, renunțând la încercarea de a mă prinde de mână și ridicându-se. Sunteți niște înapoiți, amândoi. Știați?

– Haide, Dec, am spus. Nu ne părăsi.

– Mă duc la budă. Vă dau șansa să vă reveniți. Glumețule, i-a zis lui Sean, e rândul tău.

– Stai să verific că sunt la locul lor, mi-a zis Sean, făcând semn spre părul lui. Le-ai stricat. Aia de-acolo s-a...

Dec ne-a arătat degetul mijlociu și a pornit printre oameni, către budă, încercând să rămână demn, în timp ce își croia drum printre buci și halbe mișcătoare, și concentrându-se din greu să ignore atât râsetele noastre, cât și pe brunetă.

– Chiar a mușcat-o, pentru o clipă, a zis Sean. Ce bou. Încă un rând?

Și s-a îndreptat spre bar.

Când am avut o clipă singur, i-am scris Melisei: *Beau câteva halbe cu băieții. Te sun mai târziu. Te iubesc.* Mi-a răspuns imediat: *Am vândut fotoliul steampunk!!! și câteva emojiuri cu artificii. Designerița a fost așa de bucuroasă, că plângea la telefon, și am fost așa de bucuroasă pentru ea, că aproape am plâns și eu. Salută-i pe băieți din partea mea! Și eu te iubesc xxx.* Melissa avea un butic în Temple Bar, în care vindea chestii ciudățele, cu design irlandez, seturi mitite de vase din porțelan interconectate, pături din cașmir în nuanțe neon, mânere de sertare sculptate manual în formă de verigi care dorm sau de copaci care se înmulțesc. Încearcă să vândă fotoliul ăla de ani buni. I-am răspuns: *Felicitări! Demon al vânzărilor ce ești.*

Sean s-a întors cu halbele, iar Dec de la budă, părând mult mai calm, dar evitând de minune privirea brunetei.

– Ți-am întrebat femeia ce crede, i-a zis Sean. A spus că meșele sunt adorabile.

– A zis că le-a admirat toată noaptea, am adăugat.

– Vrea să știe dacă le poate atinge.

– Vrea să știe dacă le poate linge.

– Să vi le băgați în cur! Vă zic de ce se tot uită la tine, față de bou! mi-a trântit-o Dec, trăgându-și scaunul. Nu-i fiindcă te place, ci fiindcă ți-a văzut moaca pocită în ziar și încearcă să-și amintească dacă ai apărut acolo pentru c-ai vrăjit o bunică să-ți dea pensia sau pentru că i-ai tras-o uneia de cînșpe ani.

– Oricum nu i-ar păsa de niciuna, dacă-i place de mine.

– În visele tale. Ți s-a urcat faima la cap.

Poza mea apăruse în ziar cu câteva săptămâni în urmă – în paginile de eveniment, ceea ce stârnise multe critici – pentru că stătusem de vorbă cu o actriță de telenovele în timpul unui eveniment de la muncă, un vernisaj. Mă ocupam de PR și marketing pentru o galerie de artă de dimensiuni medii, destul de prestigioasă, din centru, aflată la câteva străzi de Grafton Street¹. Nu la asta mă gândisem când terminasem facultatea. Mă visam la una dintre firmele mari de PR. Mă dusesem la interviu doar pentru exercițiu. Dar, după ce am ajuns acolo, m-am trezit că îmi place locul, în mod inexplicabil: casa în stil georgian înaltă, renovată de curând, cu toate podelele în unghiuri ciudate, cu Richard, proprietarul, care mă privea prin ochelarii strâmbi și mă întreba care erau artiștii mei irlandezi preferați (din fericire, mă pregătisem, așa că i-am putut oferi răspunsuri semi-decente, și am purtat o conversație lungă și voioasă despre Le Brocquy și Pauline Berwick și alți oameni de care abia dacă auzisem înainte de săptămâna aceea). Îmi plăcea ideea de libertate. Într-o firmă mare, mi-aș fi petrecut primii câțiva ani în fața unui calculator, udând și altoind ascultător ideile altor oameni care imaginaseră campanii geniale pentru a le face pe toate să aibă ecou pe rețelele sociale, meditănd dacă să șterg sau nu comentariile trolilor rasiști despre o nouă aromă oribilă de chipsuri sau să le las acolo, ca să facă rating. La galerie aș fi putut încerca tot ce pofteam și să-mi repar greșelile de învățacel din mers,

¹ Una din cele două străzi de shopping din centrul orașului Dublin (n. red.).